

РЕШЕНИЕ

№ 1960

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1091** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.84, ал.3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Л. Ш., ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А., срещу решение № 1377/12.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ- МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон. Излага твърдения, че неправилно административният орган е приел, че по отношение на него не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Сочи, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от него факти обуславящи основателността на искането за предоставяне на статут на бежанец. Счита, че, евентуалното му завръщане в П. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му. Твърди, че в мотивите на решението не са обсъдени никакви източници на информация за страната му на произход. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР - 13 - 5040 от 30.10.2023 г., подадена от Л. Ш. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], П., гражданин на П., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. На 03.11.2023 г. е изготвена докладна записка с вх. № ВР-614, видно от която Л. Ш. не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е бил настанен. С решение № 21528 от 13.12.2023 г., заместник - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС) е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на Л. Ш.. На 10.01.2024 г. Л. Ш. е подал молба с рег. № УП 15570/10.01.2024 г., в която моли за възобновяване на производството му за предоставяне на закрила.

В проведеното интервю с рег. № УП - 15570 от 11.01.2024г. чуждият гражданин разказва, че напуснал П. нелегално три години преди датата на проведеното интервю, като първоначално заминал за И., от където в последствие пристигнал в Турция по незаконен начин. Споделя, че през цялото време пътувал нелегално. Молителят разказва, че през месец октомври 2023 г. влиза не по законоустановения ред в Република България.

Л. Ш. мотивира молбата си за международна закрила с факта, че имал връзка с момиче в родината си, но роднините ѝ ги хванали и я убили с камъни, а него го заплашили, че ще последва съдбата ѝ. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход.

За установено се приема, че чужденецът е гражданин на П., етническата му принадлежност е пащун. В потвърждение на неговия произход е и фактът, че проведеното с него интервю е на разбираем за него език - пащу. За достоверно се приема твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Няма данни, от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Л. Ш. споделя, че никога не е бил заплашван лично по нито една от посочените причини.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в П., сама по себе си, не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Изложените факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, доколкото спрямо Л. Ш. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Приел е, че от анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извод, че в

конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като Л. Ш. не е бил принуден да напусне П. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Административният орган е приел, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакви насилия. Посочените от молителя мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал.1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателя на агенцията, доколкото той по силата на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Настоящият състав намира, че решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че лично той не е имал проблеми с властите в държавата по произход; не е имал проблеми заради религията, нито никакви други проблеми. Настоящият състав споделя становището на ответника, че спрямо чужденеца не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Л. Ш. не е бил обект на репресии, не е бил задържан или арестуван в страната си по произход. Не се установяват данни да е бил призоваван, респ. срещу него да е било водено наказателно или административно наказателно производство. Фактите които излага и поради които е напуснал П. не могат да обосноват извод за основателни съмнения за преследване по критериите в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията, дадени пред съда, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна

на официалните власти в П.. Същевременно, сочените от него факти, които са накарали да напусне страната, дори и да се приеме, че са достоверни, по-скоро са от битов, междуличностен характер, което би могло да ангажира евентуално наказателна отговорност за престъпления срещу личността.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че нито в интервюто, нито в представените доказателства може да се направи извод, че се излагат достоверни твърдения за факти, нито се сочат доказателства за преследване именно по отношение на жалбоподателя поради изброени в чл.8, ал. 1 от ЗУБ критерии за предоставяне на убежище.

Ето защо може да се приеме, че не е осъществено преследване в родината на жалбоподателя, нито оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод и от събраните по делото доказателства, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал.5 на чл.8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване

на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх.№ ЦУ-2056/20.12.2023 г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В приложената по преписката справка не е налице информация, за която да сочи за влошаване на обстановката в П., достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт, или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар.62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както е прието и в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в кратък период след подаване на молбата за закрила чужденецът е напуснал ПМЗ – Военна рампа, където е бил настанен. Бил е два месеца в затвора в С., след като е бил освободен и се е върнал отново в България. Искал да отиде в Б. и Х., а от там нямал идея на къде.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Л. Ш., ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А., срещу решение № 1377/12.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: